

# KVINDEBLADET

## • HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 12.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre  
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonceer  
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre

København, Søndagen den 22. Marts 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i  
Bladets Forsendelse bedes indgivet til  
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

### Kvindelige Kunstnere.

Vi har her i vort lille Land ikke saa ganske faa Kunstnere saavel i Maler- som Billedhuggerkunsten, og det er vort kære- ste Ønske, lidt efter lidt her i Bladet at kunne omtale hver især, deres Kunst, deres Fremskridt og de Forhold, de lever og vir- ker under. At vi i Dag gør Begyndelsen med Malerinderne, Frøkerne Marie Luplau og Emilie Mundt, vil sikkert være kært for mange, der kender de to beskedne Kunstner- inders prægtige Billeder som og deres ihær- dige Virken for de unge, hvem de i deres Tegneskole giver det første Indblik i Kun- stens hellige Mysterier, og hvor Tid, Lyst og Ævner er til Stede, fører dem frem til selve Akademiets Dørterskel.

Ude paa Gl. Kongevej Nr. 136 har de deres Atelier og deres Tegneskole. Der er her øverst oppe i den store Bygning som en hel Kunstnerkoloni, et helt Virvar af Ateliers, og et godt kammeratligt Forhold hersker der mellem Kunstnerne, der her lever deres arbejdsomme Tilværelse højt over Byens Larm og Livets Smaaligheder.

Emilie Mundt og Marie Luplau bor og arbejder sammen. De har rejst i hinandens Selskab, besøgt Spanien og Frankrig, levet i Kunstnerkolonien i Bretagne og i Syden, studeret i Atelierene og Museerne i Paris, taget Sommerophold for Aar tilbage paa Skagen og senere paa andre af vort Hjem- lands Kyster, og alle vegne fra har de hjem- bragt en rig Høst af Studiehoveder og Skit- ser. De er flittige som to smaa Bier, og deres sikre og fine Kunst har bragt dem mange Velyndere.

Frøken Marie Luplau tør vel nærmest henregnes til Landskabsmalerne, skønt ogsaa hun har vellykkede Figurbilleder, hvorimod

Frøken Mundt særlig har gjort sig bekendt ved sine ypperlige Genrebilleder og Portræt- ter. Blandt Genrebillederne staar Asylbil- derne højest. Frøken Mundt ser med et ejendommeligt sympatisk og dog saa klart Blik paa de Smaa. Hun giver dem som de gaar og staar med alle deres Dyder og Lyder, og hun forstaar at opfatte en Si- tuation og fastholde den paa Lærredet, saa vi egenlig aldrig glemmer det, vi en Gang har set, selv om det kun er et Barneblik der følger den sidste Svedske i en Skaa Grynsuppe.

Men Frøken Luplau er i Besiddelse af samme lykkelige Ævne. Som tidligere be- mærket har ogsaa hun malet Figurbilleder, og blandt disse er der et, som selv i det raa Udkast er af saa gribende Virkning i al dets naturalistiske Sandruhed, at man al- tid vil mindes det og i Aanden se det saa klart som ved første Blik. Motivet er det Indre af en bretagnisk Bondehytte, hvor Fattig- dommen knuger Beboerne i Dødens Favn.

Begge Kunstnerinderne hører til den faste Stok, den, som hvert Foraar møder op med adskillige ikke blot gode, men ud- mærkede Billeder paa Foraarsudstillingen paa Charlottenborg, og til dem, hvis Billeder bli- ver sete og diskuterede og en Gang imellem solgte.

Vi véd jo saa godt, at Kunstnerbanen er trang og at vore Kunstnere, de allerfleste af dem, kun har en krank Lykke med Hen- syn til at sælge, til en nogenlunde rimelig Pris, de Arbejder, hvorpaa der er ofret Tid og Omhu og Kræfter, i vort lille fattige Dan- mark er der jo ikke saa mange Rigmænd, der køber et Maleri til 600 eller 1000 eller 2000 Kr., men nogle er der heldigvis, og der findes ogsaa dem, som foretrækker et virkelig godt Billede for ti mindre gode.

Gid der var endnu flere, saa vilde

Kunstnerbanen ikke saa ofte som nu være en Ærens Tornevej!

Hver Tirsdag mellem 1—4 staar Marie Luplaus og Emilie Mundts Atelier aabent for et kunstelskende Publikum, og de hygge- lige Værtinder er nok værd at besøge. Ma- lerne har nu ogsaa et sært Greb paa at skabe Hygge og Komfort. Og — man sig- dertil, hvad man vil — hvor en Kvinde her- sker, der mærkes altid noget vist ubestemme- ligt, noget af „das ewig weibliche“, selv om hun udfører en Gerning, der i gamle Dage kaldtes Mandens, der er i det *milieu*, hvor- med hun omgiver sig, en ejendommeligt Ro, hvor man ligesom kan sætte sig til Hvile og nyde.

Og gælder det om Kvinden i Alminde- lighed, saa gælder det i høj Grad det Ind- tryk, man faar af netop dette Atelier. Om- givelserne sætter straks Beskueren i Stem- ning til at nyde al den Kunst, der her bydes Øjet.

### Til Hr. v. d. Fromm.

Naar Hr. Fritz v. d. Fromm i Anledning af min Artikel „Hvorfor“, skriver i Kvinde- bladet Nr. 11:

„Harde Gerda spurgt „hvortlænge“, saa vilde jeg have svaret:

Kvinderne maa staa under Kuratel og Værgemaal saalænge, indtil de føler Aaget som et Tryk“ o. s. v., og derefter henviser til de temmelig ynkelige Ræsonnementer, som mange Kvinder møder de praktiske Livskrav med, saa er det med en vis Tilfredsstillelse, at jeg ser Hr. v. d. Fromm indrømme, at Kvindens Stilling virkelig er „krank“ i social Henseende, thi det var netop denne Opfat- telse, jeg søgte at drage frem, og førend dette indrømmes og forstaas baade af Mænd og Kvinder, vil ingen væsenlig Forbedring af Kvindens sociale Stilling være mulig.

Mange Kvinder føler allerede nu Aaget som et Tryk, men Kvindens „kranke Skæbne“